

Balada o naprosté degradaci účastníků půlnočního pouťového rozptýlení

Ivo Jahelka

1. Ve Lhotě poslední srpnovou neděli
účastní byli jsme pouťový merendy,
s klukama světskejma svorně jsme seděli,
vzájemně zvali se do baru na brandy,
k půlnoci Eman, co kolotoč točil,
zatvářil se jako nějakej Rotschild,
pozvedl sklenku a po přípitku
vodtáhl nás k sobě do příbytku.
Sešli jsme se v maringotce, kamarádi z mokrý čtvrti,
a značně jsme překročili konzumaci běžnou,
pohoršovali jsme chodce a že nejsme žádní škrti,
všichni jsme se hrozně zpili prostějovskou režnou.

R: Lalijsa, fiala, keď sa režná pójala,
fiala, lalijsa, zraky už se kalíjsa.

2. Dávno už vodbila půlnoční hodina,
když naše společnost dala se do akce,
někoho napadla ta děsná konina,
že trochu užijem pouťový atrakce,
hned jsme do Emana začali hustit,
že velké kolotoč musí nám pustit,
že se chcem proletět trochu vzduchem,
nežli uložíme se do dučen.
Upadli jsme na sedačky, notně přítom hlaholíce,
jenom Eman zůstal dole, střízlivosti dalek,
těžkou rukou chyt' se páčky, rotace nám zvedla plíce,
za pár minut Eman dole usnul jako špalek.

R:

3. Vrhali jsme po něm lakýrky, pohory
ve snaze učinit konec té poroby,
mezitím však všemi tělními otvory
vrhaly svůj obsah též naše útroby,
už za půl hodiny byly z nás trosky,
špinavé, páchnoucí, a k tomu bosky,
zbavené kouzel svých osobností
s tejdenní pracovní neschopností.
Emana pak na záchytku dopravili k probuzení,
zatím ještě jasno není, co se s ním dál stane,
při vzpomínce na tu pitku v zádech cejtím zastuzení,
na kolotoč mě už nikdy nikdo nedostane!

R: